

Η εμβολιολατρία είναι θάνατος, σκατά στην κοινωνία του Θεάματος

Η ανορθολογικότητα του εμβολιαστικού φετιχισμού και η ολέθρια για τα προλεταριακά συμφέροντα συναίνεση (των όψιμων υποστηρικτών του ΕΣΥ) στις αναστολές/απολύσεις υγειονομικών

Είναι πια γνωστό ότι κάθε φορά που η δεξιά του κεφαλαίου πετάει στα μούτρα μας μια νέα ΚΥΑ, σύσσωμη η αριστερά του κεφαλαίου συνηγορεί στις νέες «ενδείξεις της επιστήμης».

Σε αυτό το κλίμα, λοιπόν, όπου η η πάλη των τάξεων μετατρέπεται σε υγιεινιστική διαπάλη μεταξύ «κοινωνικά υπεύθυνων» και «ατομικιστών νεοφιλελεύθερων», και ενόσω τα αφεντικά τρίβουν τα χέρια τους, χαμένες βγαίνουν μόνο οι εργάτριες. Όσον αφορά συγκεκριμένα τον κλάδο της υγείας, μιλάμε για χιλιάδες εργάτριες. Απέναντι στην γενικευμένη συναίνεση ή έστω αδιαφορία που προκαλεί στην υγιεινιστική αριστερά και αντιεξουσία η απόφαση της κυβέρνησης να προχωρήσει σε αυτές τις αναστολές πριν τέσσερις μήνες, είναι εύκολο να αποδείξει κανείς ότι –ακόμα και με τους δικούς τους όρους– αυτή η κρατική επιβολή δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα χτύπημα κάτω από τη μέση των αφεντικών στην τάξη μας.

Ας επιχειρήσουμε λοιπόν για λίγο να δούμε το ζήτημα μέσα από τους παραμορφωτικούς φακούς του υγιεινισμού.

Ως γνωστόν, ένα άτομο που πιστοποιείται ως εμβολιασμένος, μέχρι πρόσφατα, δεν μπορούσε να θεωρηθεί «στενή επαφή». Το ίδιο ισχύει και μετά τις πρόσφατες ΚΥΑ, αλλά πλέον μόνο για αυτούς που έχουν κάνει «αναμνηστική δόση», ενώ για τους κάποτε θεωρούμενους ως «πλήρως εμβολιασμένους» ισχύει ότι θα πρέπει να

μπαίνουν σε καραντίνα για μόλις 5 μέρες. Κατ' επέκταση ένας (τριπλο-)εμβολιασμένος υγειονομικός, από τη στιγμή που εμβολιάζεται συνυπογράφει ότι ανεξάρτητα από το αν έρχεται καθημερινά σε επαφή με ένα πρόσωπο που νοσεί με COVID-19 (π.χ. στο σπίτι του), θα πρέπει ανεξαρτήτως της θέλησής του να πηγαίνει με φυσική παρουσία στη δουλειά του (π.χ. στο νοσοκομείο).

Αντίθετα ο ανεμβολίαστος εργαζόμενος, στους υπόλοιπους κλάδους, μπορεί και βγαίνει σε άδεια μετ' αποδοχών ως «στενή επαφή». [* Μία πρώτη νίκη των αφεντικών βέβαια, ήδη πριν ξεκινήσει το πρόγραμμα εμβολιασμού, ήταν η επιβολή της αναπλήρωσης (σε απλήρωτες υπερωρίες) των μισών ωρών απουσίας του εργαζόμενου με μία έξτρα ώρα δουλειάς τη μέρα, εφόσον είχε δηλωθεί ως «στενή επαφή». Δεν είναι μόνο ο νόμος Χατζηδάκη το πρόβλημα δυστυχώς.*]

Βάσει λοιπόν και της αποδεδειγμένης ευαλωτότητας (δεν περιμέναμε την «Όμικρον» για να μιλήσουμε γι' αυτό) του εμβολιασμένου ατόμου να κολλήσει τον ιό από το άτομο που νοσεί στο σπίτι –ανεξάρτητα από το αν έχει εμβολιαστεί– αλλά και της επακόλουθης μετάδοσης του ιού σε τρίτους ένας εμβολιασμένος υγειονομικός θα μπορούσε κάλλιστα να θεωρηθεί «αντικοινωνικός», «κοινωνικά ανεύθυνος», «ατομικιστής» κ.λπ. καθώς με το να εμβολιαστεί συνυπογράφει την παρουσία του στο νοσοκομείο –ανεξαρτήτως συνθηκών– μέχρις ότου να βγει ο ίδιος θετικός σε τεστ.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι ο σταυροφόρος του εμβολιασμού που φόρεσε των φερετζέ της επιστημονικότητας, οδηγείται στον **εμβολιαστικό φетиχισμό** και τη σκληροπυρηνική νομιμοφροσύνη, κατά βάση λόγω της ανάγκης του να πολιτικοποιήσει την δική του ατομική –και όχι από μόνη της κατακριτέα– επιλογή· την ανάγκη του δηλαδή να ορθολογικοποιήσει τον δικό του φόβο.

Θα απαντούσε βέβαια αυτός: «Μα εγώ δεν στηρίζω αυτήν την διάκριση μεταξύ των αναγνωρίσιμων στενών επαφών. Αυτό δεν έχει σχέση με το εμβόλιο, έχει να κάνει με την κυβέρνηση». Θα το πει βέβαια αυτό αφότου θα έχει επί 6 μήνες επιδοθεί σε μία εκστρατεία **καταλοιδώρησης των ανεμβολίαστων υγειονομικών, ή έστω επιδεικτικής αδιαφορίας** για τον αγώνα τους. Αφότου δηλαδή θα έχει συνυπογράψει τις αναστολές — και κατά πάσα πιθανότητα θα συνεχίσει να τις συνυπογράφει εμμένοντας στην αυταξία του εμβολιασμού!

Μην μας φανεί περίεργο βέβαια, τώρα που η ΠΟΕΔΗΝ δίνει έξαφνα σημάδια δημόσιας στήριξης των ανεσταλμένων συναδέλφων τους –οι οποίοι πλέον πάνε για κανονικότερη απόλυση– ότι κάποιοι θα βγουν ετεροχρονισμένα, χωρίς μισή πρόταση αυτοκριτικής, να μας μιλήσουν υποστηρικτικά για εκείνους που άδειαζαν επί μήνες.

Υπάρχει ωστόσο και μία άλλη γραμμή υπεράσπισης της στάσης του φιλεμβολιαστή σταυροφόρου: «Οι ανεσταλμένοι είναι εθνικόφρονες, δεξιών καταβολών που δεν γουστάρουν τα σωματεία. Είναι αντιδραστικοί.» Αυτό το επιχειρήμα είναι το τελευταίο αποκούμπι του.

Εκτός από το ότι πρόκειται για μια υπεραπλούστευση και χοντροκοπιά καθώς υπάρχουν διάφορες τάσεις εντός των αγωνιζόμενων ανεσταλμένων, εδώ μιλάμε πια για αντιστροφή της πραγματικότητας και για ολοφάνερη σύμπραξη με την καπιταλιστική δημοκρατία στην καταλήστευση της εργατικής τάξης.

Αντίθετα με την πολύ βολική ιδέα ότι οι ανεσταλμένοι υγειονομικοί εγκαταλείπουν τα σωματεία επειδή είναι «δεξιοί», η πραγματικότητα είναι ότι οι ανεσταλμένοι καταλήγουν σε μεγάλο βαθμό να γίνονται ουρά δεξιών ηγετίσκων **επειδή τα αριστερά συνδικάτα τους εγκαταλείπουν** και τους αντιμετωπίζουν σαν μικρά παιδιά που πρέπει να νουθετηθούν.

Εν γένει, η διεύρυνση της δυσπιστίας απέναντι στα συνδικάτα –ή ακόμα και η διάχυση θεωριών συνωμοσίας– πρέπει να αναγιγνώσκονται περισσότερο ως συνέπειες της αναδίπλωσης των προλεταριακών κινημάτων, παρά ως αιτίες τους. Για την αναδίπλωση των κινημάτων απέναντι στην επίθεση των αφεντικών τα τελευταία δύο χρόνια η μενουμεσπιτιστική αριστερά και αντιεξουσία έχει φυσικά τεράστια ευθύνη.

Ας δούμε τώρα τα πραγματικά κίνητρα του Κράτους πίσω από τις μαζικές αναστολές υγειονομικών:

- Πρώτον, το Κράτος μπόρεσε εν μία νυκτί να ξεφορτωθεί χιλιάδες εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα –ακόμα και «μόνιμα διορισμένους»– χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Για να συνειδητοποιήσει κανείς τη σημασία αυτής της κίνησης, πρέπει να ανατρέξει στις αντιστάσεις που γεννήθηκαν την προηγούμενη δεκαετία ενάντια στην άρση της μονιμότητας στο δημόσιο τομέα καθώς και την συνεπαγόμενη πολιτική αστάθεια την οποία μπόρεσε να λύσει για χάρη του κεφαλαίου μόνο η αριστερή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, εφόσον προχώρησε σε μαζικές επαναπροσλήψεις.
- Δεύτερον, οι αναστολές επιτρέπουν με τη σειρά τους την περαιτέρω επισφαλαιοποίηση του κλάδου, εφόσον ορισμένα κενά καλύπτονται από διορισμένες με τρίμηνες συμβάσεις ορισμένου χρόνου.
- Τρίτον, ο συνδυασμός των δύο προηγούμενων δεδομένων ανοίγει ακόμα μεγαλύτερο χώρο για αναδιάρθρωση όχι μόνο των σχέσεων εργασίας, αλλά της συνολικής δομής του δημόσιου συστήματος υγείας, περνώντας σε μία εποχή ακραίας συρρίκνωσής του, just-in-time ιατρικής και ενίσχυσης της πολιτικής των συμπράξεων με τον ιδιωτικό τομέα.
- Τέταρτον, αποτέλεσμα των αναστολών είναι ότι δημιουργούνται, στο άμεσο παρόν, τεράστιες ελλείψεις στα νοσοκομεία, ειδικά σε μία κρίσιμη συγκυρία όπου αυτά φισκάρουν. Εδώ λοιπόν έχουμε να κάνουμε με τραγικές συνέπειες για το σύνολο του πληθυσμού.
- Πέμπτον, επιτυγχάνεται η γενικευμένη συναίνεση των εργαζομένων στην κατάργηση της δυνατότητας να βγαίνεις σε άδεια μετ' αποδοχών δηλώνοντας «στενή επαφή» — κάτι που ισχύει για όλους τους κλάδους. Αυτή είναι κιόλας η σωστή εργατική-αγωνιστική προσέγγιση του ζητήματος και όχι το υγειονομικό επιχείρημα που αναπτύχθηκε παραπάνω, απλά και μόνο για λόγους έκθεσης

των αντιφάσεων του βιολογικοποιημένου εργατισμού. Για μας λοιπόν, η υπεράσπιση των ανεσταλμένων είναι αδιαπραγμάτευτη και άνευ όρων.

- Έκτον, νομιμοποιούνται σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό η επέκταση και η πύκνωση του εργάσιμου χρόνου για όλους τους εργαζόμενους σε νοσοκομεία. Από την προηγούμενη χρονιά κιόλας είχαν λάβει χώρα άρσεις των αδειών που είχαν στους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Το εργασιακό περιβάλλον γίνεται πολλαπλά ασφυκτικό στην παρούσα συνθήκη, με τόσες ελλείψεις προσωπικού.
- Έβδομο, αν κάποιος –αντί να επιδίδεται σε πολιτικάντικες ηθικολογίες– κάτσει να ενδιαφερθεί για την εργατική-γυναικεία εμπειρία των ανεσταλμένων, μπορεί να συνειδητοποιήσει ακόμα καλύτερα τη δύσκολη συνθήκη των ίδιων, οι οποίες κατ' αρχάς είναι λίγο-πολύ αποκλεισμένες από μία τυπική πρόσληψη οπουδήποτε –όπως όλοι οι ανεμβολίαστοι άνεργοι– ενώ ασυζητητί έχουν αποκλειστεί από δουλειά με ένσημα στον κλάδο τους. Έχουν οδηγηθεί λοιπόν στη μαύρη και επισφαλή εργασία όπως, για παράδειγμα, στις βαριά υποπληρωμένες θέσεις των «αποκλειστικών νοσοκόμων», ή ακόμα σε αγροτικές-εποχιακές εργασίες και άλλες ευκαιριακές δουλειές. Αν κάποια τυχαίνει δε και έχει πατήσει τα 60 και δεν έχει βγει στη σύνταξη, μαύρο φίδι που την έφαγε. Ειδικότερα, σχετικά με τις θέσεις των «αποκλειστικών» στα νοσοκομεία, να θυμίσουμε ότι πρόκειται για δουλειές που αναλάμβανε το γυναικείο μεταναστευτικό προλεταριάτο πριν έρθει η πανδημία· πριν δηλαδή οι βουλγάρες, ουκρανές και ρωσίδες «αποκλειστικές» –εργαζόμενες μαύρα– αναγκαστούν να γυρίσουν στα σπίτια τους και φτάσουν εν τέλει να αντικατασταθούν από τις ανεσταλμένες νοσοκόμες που εργάζονται πλέον στα ίδια νοσοκομεία που δούλευαν μέχρι και πριν την αναστολή τους, αλλά πλέον με πολύ χειρότερο μισθό.

Από τη μία λοιπόν μπορεί να πει κανείς: «μάς πήρανε τα σώβρακα»! Από την άλλη, με βάση τα παραπάνω: ξέρουμε ότι υπάρχει ένα ενεργό υποκείμενο αγώνα, ξέρουμε σε ποιους αξίζει να απευθυνθούμε, ξέρουμε ότι δεν πρέπει να αφήσουμε την ταξική πάλη να εκτραπεί για άλλη μια φορά στην ανάδυση αφομοιωτικών κομματιδίων που θα συγκυβερνήσουν τη μιζέρια μας μέσα στα επόμενα χρόνια.

Αλληλεγγύη στον αγώνα των Αόρατων Υγειονομικών ενάντια στις αναστολές εργασίας & τα “υγειονομικά” πιστοποιητικά

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία και την κλεισούρα
<https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/>
fb Ιστορίες Προλεταριακής κλεισούρας